

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1965

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1965 r.

Nr 4

SPIS TREŚCI:

Dział A

- Poz. 46 — wytyczne Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 11 lutego 1965 r. w sprawie zapewnienia wzrostu aktywności ekonomistów w zakładach pracy 107

Dział B

- Poz. 47 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 lutego 1965 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych na kutrach i łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego 108
- „ 48 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 1965 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych 108
- „ 49 — uchwała Nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy do pełnienia czasowych funkcji społecznych i ewidencji niektórych zwolnień od pracy zawodowej 109
- „ 50 — uchwała Nr 5 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. w sprawie organizowania prac komisji poborowych poza godzinami służbowymi oraz w sprawie wynagrodzenia za udział w takich pracach i za badania rentgenowskie wykonywane dla potrzeb tych komisji 112
- „ 51 — uchwała Nr 18 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1965 r. w sprawie tworzenia, organizacji i finansowania wyodrębnionych zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych dla potrzeb gospodarki narodowej (wyciąg) 113
- „ 52 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 stycznia 1965 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych 114
- „ 53 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1965 r. w sprawie uposażenia kierowników wspólnych wydziałów prezydiów rad narodowych 114
- „ 54 — rozporządzenie Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu, Ministra Rolnictwa i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 8 marca 1965 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w młynach, wytwórniach pasz i spichrzach zbożowych 115

Poz. 55.	— zarządzenie Nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej i turystyki	116
„ 56	— zarządzenie Ministrów Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie odpłatności za przewóz pracowników w transporcie samochodowym na terenie województwa katowickiego	117
„ 57	— zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 grudnia 1964 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych .	118
„ 58	— zarządzenie Ministrów Żeglugi i Komunikacji z dnia 25 stycznia 1965 r. w sprawie przestrzegania dyscypliny ładunkowej przy przewozie towarów w żegludze śródlądowej	119

DZIAŁA

46

**WYTYCZNE
KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 11 lutego 1965 r.

w sprawie zapewnienia wzrostu aktywności ekonomistów w zakładach pracy.

W rozwoju gospodarczym kraju rosące znaczenie posiada uzyskiwanie coraz lepszych wyników w zakresie obniżania kosztów własnych, podnoszenia wydajności, wykorzystania środków trwałych, surowców i materiałów, podnoszenia efektywności inwestycji. Coraz szersze stosowanie analiz ekonomicznych, oparcie każdego działania gospodarczego na rachunku ekonomicznym, opracowywanie poszczególnych rozwiązań ekonomicznych w wariantowym ujęciu w celu zapewnienia warunków dokonania najważniejszego wyboru, powszechne ugruntowanie zasady gospodarności — wszystko to wyznacza szczególną rolę i zakres działania ekonomistom zatrudnionym w gospodarce narodowej.

Rangę i znaczenie tych spraw szczególnie podkreślił IV Zjazd PZPR.

Podjęta przez Radę Ministrów uchwała nr 224 z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie postępu ekonomicznego w gospodarce społecznej i organizacji służb ekonomicznych (Monitor Polski Nr 55, poz. 260 i Biuletyn CRZZ Nr 10, poz. 117) poleca zorganizowanie służb ekonomicznych, określając jednocześnie funkcje i zadania ekonomistów. Powstają znacznie dogodniejsze niż dotychczas warunki wzrostu działania i aktywności ekonomistów w skali poszczególnych zakładów, branż i środowisk.

Komitet Wykonawczy Centralnej Rady Związków Zawodowych, doceniając rolę i działalność ekonomistów, wskazuje na potrzebę podniesienia społecznego zaangażowania wszystkich ekonomistów zatrudnionych w gospodarce narodowej. Sprawie tej służyć też będzie coraz ściślejsza współpraca inżynierów i ekonomistów oraz zacieśniające się współdziałanie instancji związkowych z ogniwami Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, zgodnie z niniejszymi wytycznymi, ustalonymi z Zarządem Głównym PTE.

* *

Zakładowe organizacje związkowe powinny zapewnić efektywny, rzeczowy udział ekonomistów, kół PTE oraz kół NOT w przygotowywanych przez samorząd robotniczy przedsięwzięciach zmierzających do usprawnienia działalności przedsiębiorstw.

Organy samorządu robotniczego powinny ułatwiać także kołom PTE i działającym przy kołach NOT sekcjom ekonomicznym przedstawianie dokonanych przez nich opracowań i wniosków kierownictwu administracyjnemu.

Należy zapewnić udział zakładowych kół NOT i PTE w przeprowadzanych przez rady robotnicze analizach i ocenach dotyczących podstawo-

wych problemów ekonomicznych przedsiębiorstwa, a zwłaszcza:

1) w dokonywaniu analiz i opiniowaniu projektów planów rocznych i perspektywicznych przedsiębiorstwa ze szczególnym zwróceniem uwagi na:

a) opracowywanie kontrprojektów planów w zakresie wyboru najlepszych wariantów wykorzystania rezerw produkcyjnych w celu zwiększenia wydajności pracy, przejścia na wielozmianowość i przygotowania, zgodnie z potrzebami, nowych miejsc pracy, lepszego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz bardziej oszczędnego gospodarowania materiałami i surowcami;

b) opracowywanie przedsięwzięć mających na celu usprawnienie organizacji produkcji, lepsze wykorzystanie i rozmieszczenie kadr wykwalifikowanych, doskonalsze zarządzanie procesem produkcji;

2) w społecznych kontrolach i analizie ich wyników w zakresie gospodarki materiałowej, bezpieczeństwa i higieny pracy, postępu technicznego oraz gospodarowania funduszem płac;

3) w przenoszeniu doświadczeń przodujących metod wytwarzania, organizacji pracy, planowania i zarządzania oraz obniżania kosztów produkcji;

4) w dokonywaniu okresowych analiz z wykonania planów kwartalnych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na wąskie gardła i czynniki utrudniające sprawnny przebieg produkcji oraz w podejmowaniu wysiłków na rzecz ich przezwyciężenia i likwidacji; dotyczy to przede wszystkim kooperacji, dokumentacji technicznej, zaopatrzenia materiałowego, transportu wewnętrznego itp;

5) w opracowywaniu przez rady robotnicze dla załóg okresowych informacji omawiających wyniki i postęp w dziedzinie gospodarowania oraz inne ważniejsze problemy z działalności przedsiębiorstwa.

* *

Organy samorządu robotniczego i zakładowe organizacje związkowe powinny również podnosić aktywność ogniw PTE, sekcji NOT, jak i ekonomistów w dziedzinach:

a) przygotowywania i realizowania programów szkolenia ekonomicznego i zawodowego w przedsiębiorstwie;

b) upowszechniania i popularyzowania wiedzy ekonomicznej, czytelnictwa literatury i prasy ekonomicznej;

c) wdrażania socjalistycznego stosunku do pracy i mienia społecznego;

d) organizowania seminariów i kursokonfe-

rencji dla członków samorządu robotniczego związanych z tematyką konferencji samorządu robotniczego.

*

*

*

Wojewódzkie komisje związków zawodowych i powiatowe komisje związków zawodowych powinny aktywizować koła środowiskowe i zakładowe Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego i sekcje ekonomiczne działające przy kołach NOT w zakresie omawiania i wysuwania przez ekonomistów konkretnych wniosków przynoszących zakładom pracy i całym branżom usprawnienie działalności i poprawę wyników pracy.

*

*

*

Instancje i organizacje związkowe powinny oddziaływać na kształtowanie słusznego kierunku pracy kół i ogniw PTE, udzielać im poparcia. Tam, gdzie koła takie nie istnieją, a są ku temu warunki, należy współdziałać z odpowiednimi oddziałami wojewódzkimi PTE w celu ich utworzenia.

Należy zapraszać przedstawicieli odnośnych

władz PTE na narady aktywu związkowego, posiedzenia prezydiów i komisji rad zakładowych, zarządów okręgowych, zarządów głównych związków branżowych i wojewódzkich komisji związków zawodowych w zależności od konkretnych potrzeb określonych aktualną tematyką posiedzeń.

Przedstawiciele związków zawodowych, komisji związkowych i innych ogniw związków zawodowych powinny uczestniczyć w zebraniach, konferencjach i seminariach organizowanych przez koła i ogniw PTE.

*

*

*

Realizacja powyższych wytycznych powinna przyczynić się do wzrostu aktywności ekonomistów w życiu społeczno-gospodarczym kraju, do podniesienia ich poczucia odpowiedzialności za poprawę gospodarowania oraz do stworzenia ekonomistom dogodniejszych warunków działania.

KOMITET WYKONAWCZY
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW
ZAWODOWYCH

DZIAŁ B

47

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lutego 1965 r.

w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych na kuterach i łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 marca 1965 r. Nr 9, poz. 56)

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za pracowników zatrudnionych na kuterach i łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego łączna składka na ubezpieczenia społeczne wynosi 18% zarobków.

§ 2. W stosunku do składek za pracowników,

o których mowa w § 1, traci moc przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 70, z 1955 r. Nr 3, poz. 17, z 1958 r. Nr 33, poz. 150 i z 1959 r. Nr 38, poz. 234).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

48

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 marca 1965 r. Nr 11, poz. 70)

Na podstawie art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych,

stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 17,

poz. 74 i Nr 31, poz. 145), wprowadza się następujące zmiany:

1) w tabeli A

— w kolumnie 4:

w grupie zawodowej technicznej pod lp. 7, w grupie zawodowej ekonomiczno-prawnej pod lp. 12, w grupie zawodowej oświaty i kultury (podgrupa kultury) pod lp. 8, w grupie zawodowej zdrowia pod lp. 7 — ilość lat praktyki zawodowej określonej cyfrą „2” zastępuje się cyfrą „1”,

— w kolumnie 5 i 6:

a) w grupie zawodowej technicznej pod lp. 10 grupę uposażenia XII—XI zastępuje się stawkami uposażenia 1.300 zł — 1.500 zł,

b) w grupie zawodowej ekonomiczno-prawnej pod lp. 18, w grupie zawodowej oświaty i kultury (podgrupa kultury) pod lp. 13, w grupie zawodowej zdrowia pod lp. 10 grupę uposażenia XII—XI zastępuje się stawkami uposażenia 1.200 zł — 1.400 zł;

2) w tabeli B

— w kolumnie 4:

w grupie zawodowej technicznej pod lp. 5, w grupie zawodowej ekonomiczno-prawnej pod lp.

10, w grupie zawodowej oświaty i kultury (podgrupa kultury) pod lp. 5 — ilość lat praktyki zawodowej określonej cyfrą „2” zastępuje się cyfrą „1”,

— w kolumnie 5:

a) w grupie zawodowej technicznej pod lp. 9 grupę uposażenia XII—XI zastępuje się stawkami uposażenia 1.300 zł — 1.500 zł,

b) w grupie zawodowej ekonomiczno-prawnej pod lp. 15, w grupie zawodowej oświaty i kultury (podgrupa kultury) pod lp. 8, w grupie zawodowej zdrowia pod lp. 9 grupę uposażenia XII—XI zastępuje się stawkami uposażenia 1.200 zł — 1.400 zł;

3) w tabeli C

a) w kolumnie 4 — pod lp. 4 ilość lat praktyki zawodowej określonej cyfrą „2” zastępuje się cyfrą „1”,

b) w kolumnie 5 — pod lp. 9 grupę uposażenia XII—XI zastępuje się stawkami uposażenia 1.200 zł — 1.400 zł.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

49

UCHWAŁA Nr 4 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1965 r.

w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy do pełnienia czasowych funkcji społecznych i ewidencji niektórych zwolnień od pracy zawodowej.

(*Monitor Polski z dnia 12 lutego 1965 r. Nr 7, poz. 21*)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zwolnienia pracowników od pracy zawodowej do pełnienia czasowych funkcji społecznych poza zakładem pracy mogą być udzielane wyłącznie na wniosek:

1) zainteresowanego organu prezydium właściwej wojewódzkiej lub powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa, rady narodowej miasta stanowiącego powiat, dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa),

2) centralnych, wojewódzkich lub powiatowych instancji następujących organizacji społecznych:

- Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej,
- Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego,
- Stronnictwa Demokratycznego,
- Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej,
- Komitetu Frontu Jedności Narodu,
- Zrzeszenia Związków Zawodowych i wchodzących w jego skład związków zawodowych,

3) centralnych, wojewódzkich lub powiatowych instancji stowarzyszeń wyższej użyteczności,

4) Naczelnej Organizacji Technicznej i podległych jej jednostek szczebla wojewódzkiego,

5) centralnych i wojewódzkich związków spółdzielni — dla ich potrzeb.

2. Wniosek, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały, powinien być zgłoszony kierownikowi zakładu pracy na piśmie nie później niż na 7 dni przed wnioskowanym terminem zwolnienia.

3. Zawiadomienie o terminie zjazdu albo posiedzenia centralnej, wojewódzkiej lub powiatowej instancji organizacji społecznych, wymienionych w ust. 1 pkt 2, przesłane pracownikowi będącemu członkiem tej instancji, służy za podstawę zwolnienia pracownika od pracy zawodowej na okres wskazany w zawiadomieniu.

§ 2. 1. Zwolnienia od pracy (§ 1) udziela pracownikowi, za jego zgodą, kierownik zakładu pracy. Wzór zawiadomienia o udzieleniu zwolnienia zawiera załącznik nr 2 do uchwały.

2. Kierownik zakładu pracy po porozumieniu z radą zakładową może odmówić zgody na zwolnienie pracownika, jeżeli uzasadniają to ważne względy służbowe, np. możliwość narażenia zakładu pracy na znaczne i niepowetowane szkody lub wyczerpanie wymiaru zwolnień w danym miesiącu.

3. O odmowie zwolnienia należy niezwłocznie zawiadomić wnioskodawcę oraz zainteresowanego pracownika, podając w uzasadnieniu przyczyny tej odmowy.

4. Wnioskodawca może zwrócić się o cofnięcie odmowy kierownika zakładu pracy do jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy.

§ 3. 1. Wymiar zwolnień, o których mowa w § 1, nie może przekraczać w stosunku miesięcznym 0,1% ogólnej liczby dniówek. Jeżeli obliczony w ten sposób dopuszczalny wymiar zwolnień wyniósłby mniej niż trzy dniówki, ulega on w razie potrzeby podwyższeniu do trzech dniówek w miesiącu.

2. W razie wyczerpania w danym miesiącu wymiaru zwolnień, dalsze zwolnienia mogą być w uzasadnionych wypadkach udzielane tylko za zgodą jednostki nadrzędnej. Nie dotyczy to zwolnień określonych w § 1 ust. 3, których udziela kierownik zakładu pracy pomimo wyczerpania wymiaru zwolnień w danym miesiącu.

§ 4. 1. Za czas zwolnień od pracy zawodowej do pełnienia czasowych funkcji społecznych poza zakładem pracy (§ 1) pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia jak za urlop wypoczynkowy oraz wszelkie uprawnienia, wynikające ze stosunku pracy. Wynagrodzenie to obniża się o kwoty wypłacone pracownikowi przez wnioskodawcę za czas zwolnienia od pracy zawodowej; nie dotyczy to kwot, o których mowa w ust. 2.

2. Koszty podróży, zakwaterowania i ewentualne inne koszty poniesione przez pracownika w związku z udzielonym zwolnieniem od pracy zawodowej do pełnienia czasowych funkcji społecznych nie obciążają zakładu pracy, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 5. Zasady i tryb udzielania zwolnień, ustalone w § 1 ust. 2 oraz w § 2, stosuje się również do zwolnień dla celów o charakterze społecznym, udzielanych na podstawie przepisów szczególnych, a w szczególności do zwolnień:

1) zawodników sportowych i działaczy kultury fizycznej oraz działaczy turystyki,

2) członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,

3) w celu zabezpieczenia rolnictwa w siłę roboczą w okresach szczytowego natężenia robót,

4) krwiodawców.

§ 6. 1. Zakłady pracy obowiązane są prowadzić bieżąco ewidencję udzielonych zwolnień od pracy zawodowej, o których mowa w § 1 i § 5.

2. Ewidencją należy ponadto objąć zwolnienia od pracy zawodowej:

1) udzielone na skutek wezwań organów państwowych, a w szczególności wezwań przez:

a) organ uprawniony do wzywania obywateli w sprawach dotyczących obowiązku wojskowego (do rejestracji, do poboru, na badania rentgenowskie w związku z poborem, w celach ewidencyjnych itp.),

b) sąd — w związku z postępowaniem sądowym lub wykonywaniem obowiązków ławnika, kuratora albo inspektora społecznego,

c) prokuratora, organ Milicji Obywatelskiej lub przez inny organ prowadzący postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych,

d) kolegium karno-administracyjne — w związku z wykonywaniem obowiązków członka kolegium, wezwaniem w charakterze obwinionego, pokrzywdzonego, świadka, biegłego lub wezwaniem ojca, matki albo opiekuna obwinionego nieletniego,

e) właściwy organ prezydium rady narodowej — na szkolenie pożarnicze i do wykonywania czynności kontroli przeciwpożarowej pracowników będących członkami ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych,

f) właściwy organ — na przeszkolenie pracowników w zakresie terenowej obrony przeciwlotniczej,

2) udzielone radnym i członkom komisji rad narodowych dla wykonania ich zadań,

3) spowodowane udziałem pracowników w pracy społecznej na terenie zakładu pracy w czasie pracy.

§ 7. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym korzystającym z dotacji państwowych wprowadzenie zasad uchwały w spółdzielczości oraz w tych organizacjach społecznych.

§ 8. Traci moc § 9 uchwały nr 446 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, powołanych do pełnienia niektórych funkcji i na szkolenie (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-73, poz. 892 i z 1955 r. Nr 3, poz. 38).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. (poz. 21).

.....
(wnioskodawca)
.....

..... dnia 19... r.
(miejsce i data)

Do

.....
(zakład pracy, do którego

.....
wnioskodawca występuje o

.....
zwolnienie pracownika od pracy)

Na podstawie

.....
(podstawa prawna uzasadniająca wystąpienie)

.....
 (wnioskodawca)
 prosi o udzielenie zwolnienia od pracy
 ob. *) pracowników *)
 (imię i nazwisko pracownika)
 na czas od dnia do dnia *) w dniu
 od godz. do godz. *) w celu

Zgodnie z pracownik (cy) zachowuje (ją) za czas zwolnienia prawo
 (podstawa prawna)
 do wynagrodzenia w zakładzie pracy *).

Za czas zwolnienia równowartość utraconego wynagrodzenia wypłaci
 na podstawie *)
 (podstawa prawna)

(stempel)
 (podpis osoby uprawnionej)

*) Niepotrzebne skreślić.

U w a g i : Na wniosku kierownik zakładu pracy czyni adnotację o udzieleniu lub nieudzieleniu zgody na zwolnienie pracownika(ów).

W razie nieudzielenia zgody na zwolnienie, na wniosku powinna być również odpowiednia adnotacja rady zakładowej.

Załącznik nr 2 do uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. (poz. 21).

.....
 (zakład pracy)

Do

.....
 (wnioskodawca)

Odpowiadając na wniosek o udzielenie zwolnienia od pracy

Ob. *) pracowników *)
 (imię i nazwisko pracownika)
 udzielam zwolnienia od pracy

..... *)
 (imię i nazwisko pracownika)

..... *)
 (imiona i nazwiska pracowników)

na czas od dnia do dnia *) w dniu
 od godz. do godz. *)

Za czas zwolnienia pracownik(cy) otrzyma(ją) wynagrodzenie z zakładu pracy z godnie z
 *) Za czas zwolnienia zakład pracy nie wypłaci wynagrodzenia.
 (podstawa prawna)
 Równowartość utraconego wynagrodzenia wynosi *) **).

(stempel)

.....
 (kierownik zakładu pracy)

***)

Stwierdza się, że Ob.
 (imię i nazwisko pracownika)

wykorzystał w czasie od dnia do dnia *) w dniu

od godz. do godz. *) zwolnienie
 (w celu)

i otrzymał za ten czas równowartość utraconego wynagrodzenia w kwocie zł *) —
 nie otrzymał za ten czas równowartości utraconego wynagrodzenia *).

Dnia 196..... r.

(stempel)

.....
 (podpis osoby uprawnionej)

*) Niepotrzebne skreślić.

***) Podać globalną kwotę równowartości utraconego wynagrodzenia — brutto i netto — za jeden dzień oraz za

cały czas zwolnienia; kwotę netto wnioskodawca wypłaca pracownikowi, różnicę między kwotą netto a brutto odprowadza do Skarbu Państwa z tytułu podatku od wynagrodzeń.

***) Wypełnia wnioskodawca na egzemplarzu przedstawionym przez pracownika korzystającego ze zwolnienia od pracy zawodowej.

U w a g i:

1. Zawiadomienie o udzieleniu zwolnienia sporządza się w trzech egzemplarzach, z których:
 - 1) jeden otrzymuje pracownik w celu przekazania wnioskodawcy,
 - 2) drugi otrzymuje pracownik w celu opatrzenia go stwierdzeniem wnioskodawcy o wykorzystaniu zwolnienia,
 - 3) trzeci pozostaje w komórce spraw osobowych zakładu pracy.
2. Drugi i trzeci egzemplarz zawiadomienia stanowią podstawę:
 - 1) do ujęcia zwolnienia w ewidencji przez komórkę spraw osobowych,
 - 2) do rozliczenia wynagrodzenia za czas zwolnienia przez komórkę finansową.

50

UCHWAŁA Nr 5 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1965 r.

w sprawie organizowania prac komisji poborowych poza godzinami służbowymi oraz w sprawie wynagrodzenia za udział w takich pracach i za badania rentgenowskie wykonywane dla potrzeb tych komisji.

(Monitor Polski z dnia 15 lutego 1965 r. Nr 8, poz. 23)

W celu stworzenia warunków umożliwiających poborowym zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy lub pobierającym naukę stawienie się przed komisjami poborowymi bez odrywania ich od pracy lub nauki Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Prezydium rad narodowych powołujące komisje poborowe w myśl art. 21 i 38 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108) powinny w miarę potrzeby organizować prace komisji poborowych oraz badania rentgenowskie dla potrzeb tych komisji poza godzinami służbowymi, uzależniając czas tych czynności od godzin pracy w miejscowych zakładach pracy i nauki.

§ 2. 1. Za udział w pracach wojewódzkich i powiatowych (równorzędnych) komisji poborowych oraz za badania rentgenowskie wykonywane dla potrzeb komisji poborowych przysługuje wynagrodzenie.

2. Wynagrodzenie za udział w pracach komisji poborowych przysługuje wtedy, gdy posiedzenia komisji odbywają się co najmniej 3 godziny poza godzinami służbowymi.

3. Wynagrodzenie za badania rentgenowskie przysługuje wtedy, gdy są przeprowadzane dla komisji poborowych odbywających swe posiedzenia poza godzinami służbowymi oraz pod warunkiem, że badania te wykonywane są w danym powiecie (mieście — dzielnicy):

1) poza godzinami służbowymi — w okresie poprzedzającym pobór,

2) w godzinach ustalonych przez przewodniczącego komisji — w czasie poboru.

4. Czas pracy przy badaniach rentgenowskich wykonywanych poza godzinami służbowymi nie może przekraczać 3 godzin.

§ 3. 1. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu (§ 2 ust. 2) wynosi:

1) dla przewodniczącego komisji	75 zł,
2) dla członka komisji	57 zł,
3) dla osoby prowadzącej dokumentację komisji	38 zł,

4) dla pozostałych osób cywilnego personelu pomocniczego komisji po 25 zł.

2. Personel pomocniczy (ust. 1 pkt 3 i 4), któremu przysługuje wynagrodzenie, nie może liczyć więcej niż 3—4 osoby.

3. Wynagrodzenie za badania rentgenowskie przeprowadzone w ciągu jednego dnia (§ 2 ust. 3) wynosi dla lekarza rentgenologa 57 zł, a dla laboranta medycznego 38 zł.

§ 4. 1. Wynagrodzenie dla przewodniczącego, członków komisji i personelu pomocniczego wypłaca się według imiennej listy sporządzonej na podstawie powiatowego (wojewódzkiego) planu poboru i protokołów dziennych komisji poborowej, a dla lekarza rentgenologa i laboranta medycznego — na podstawie zaświadczenia właściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej stwierdzającego, że badania rentgenowskie przeprowadzone zostały w myśl zasady określonej w § 2 ust. 3.

2. Wynagrodzenie wypłaca właściwy do spraw wewnętrznych organ prezydium rady narodowej powołującego komisję poborową.

§ 5. Przepisów niniejszej uchwały nie stosuje się do lekarzy wykonujących dla potrzeb komisji poborowych powtórne badania rentgenowskie oraz do cywilnych lekarzy — członków komisji poborowych, otrzymujących wynagrodzenie za udział w komisjach poborowych na podstawie odrębnych przepisów.

§ 6. 1. Osobom określonym w § 3 przysługuje wynagrodzenie również za prace w związku z poborem w 1964 r., jeżeli wykonywane one były w myśl zasad ustalonych w § 2 ust. 2 i 3.

2. Zobowiązuje się Ministra Finansów do przyznania radom narodowym w 1965 r. dotacji z budżetu centralnego na pokrycie wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 i § 2.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 18 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 stycznia 1965 r.

w sprawie tworzenia, organizacji i finansowania wyodrębnionych zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych dla potrzeb gospodarki narodowej.

(Monitor Polski z dnia 26 lutego 1965 r. Nr 10, poz. 33)

(Wyciąg)

W celu stworzenia warunków sprzyjających przyspieszeniu postępu technicznego w gospodarce narodowej, zwłaszcza w nowych, szybko rozwijających się branżach — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zakłady doświadczalne działające jako wyodrębnione jednostki organizacyjne na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym, zwane dalej „zakładami doświadczalnymi”, mogą być tworzone w:

- 1) instytutach naukowo-badawczych;
- 2) centralnych laboratoriach badawczych oraz zakładach badań i doświadczeń;
- 3) centralnych biurach konstrukcyjnych oraz jednostkach równorzędnych;
- 4) biurach projektów.

2. W określonych wypadkach zakłady doświadczalne mogą być także tworzone przy zjednoczeniach, przedsiębiorstwach oraz innych jednostkach organizacyjnych mających osobowość prawną.

3. Przy instytutach będących jednostkami budżetowymi zakłady doświadczalne mogą być tworzone w formie gospodarstw pomocniczych.

4. W uzasadnionych wypadkach zakłady doświadczalne mogą być tworzone jako przedsiębiorstwa państwowe — zwane dalej „przedsiębiorstwami doświadczalnymi” — podporządkowane zjednoczeniom lub jednostkom organizacyjnym zaplecza naukowo-technicznego.

5. Przedsiębiorstwa doświadczalne podporządkowane jednostkom zaplecza naukowo-technicznego rozliczają się finansowo z jednostką, której są podporządkowane.

§ 4. 1. Zakłady i przedsiębiorstwa doświadczalne są tworzone w trybie obowiązujących przepisów oraz w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki.

2. Szczegółową organizację wewnętrzną zakładu lub przedsiębiorstwa doświadczalnego ustala dyrektor jednostki, której zakład lub przedsiębiorstwo doświadczalne jest podporządkowane.

§ 5. W razie tworzenia zakładów lub przedsiębiorstw doświadczalnych na bazie istniejących zakładów produkcyjnych, przejęcie tych zakładów powinno być dokonywane zgodnie z obowiązującymi przepisami, z tym że na przekazanie zakładów należy uzyskać zgodę właściwego ministra, a w odniesieniu do zakładów państwowego przemysłu terenowego — zgodę prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

§ 6. Zakładem lub przedsiębiorstwem doświadczalnym kieruje dyrektor, powoływany i odwoływany przez ministra, na wniosek dyrektora

jednostki, której zakład lub przedsiębiorstwo doświadczalne jest podporządkowane.

§ 7. Zakłady i przedsiębiorstwa doświadczalne mogą zatrudniać pracowników naukowych na zasadzie i w trybie określonych w art. 32 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60).

§ 9. 1. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac w terminie do dnia 15 marca 1965 r. określi zasady działalności oraz gospodarki finansowej i planowania zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych z uwzględnieniem następujących ustaleń:

1) zatrudnienie i fundusz płac nie są limitowane wskaźnikami dyrektywnymi, lecz są określone szacunkowo poza globalnymi limitami resortu i mogą być zwiększane stosownie do wzrostu zadań znajdujących pokrycie w zamówieniach;

2) wskaźniki techniczno-ekonomiczne, służące jako kryteria do ustalania wysokości funduszu premiowego, powinny być przez ministerstwo lub zjednoczenie dostosowane do charakteru zakładu lub przedsiębiorstwa doświadczalnego;

3) na nagrody dla pracowników naukowych zatrudnionych w zakładzie lub przedsiębiorstwie doświadczalnym tworzy się fundusz nagród; wysokość funduszu obliczanego w stosunku procentowym do planowanego funduszu płac ustala właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac;

2. W zakresie pracy i płac do pracowników zatrudnionych w zakładach i przedsiębiorstwach doświadczalnych należy stosować zasady ustalone w układach zbiorowych pracy obowiązujących w danej branży, do której można zaliczyć zakład lub przedsiębiorstwo doświadczalne ze względu na charakter jego podstawowej działalności. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac mogą przyznawać stawki płac wyższe od obowiązujących dla danej kategorii przedsiębiorstw.

§ 13. Nadzór nad realizacją przepisów uchwały sprawuje Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 stycznia 1965 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydów rad narodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 stycznia 1965 r. Nr 2, poz. 5)

Na podstawie § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149) z późniejszymi zmianami, uzupełnia się jak następuje:

1) w tabeli B w części dotyczącej stanowisk, kwalifikacji i grup uposażenia pracowników prezydów powiatowych (miejskich) rad narodowych oraz dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw — w grupie zawodowej oświaty i kultury, podgrupa kultury, dodaje się lp. 3a w brzmieniu:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
3a	Powiatowy konserwator zabytków	wyższe wykształcenie humanistyczne w zakresie historii sztuki lub wyższe wykształcenie techniczne w zakresie architektury	3	XI-VI

2) w tabeli C dotyczącej stanowisk, kwalifikacji i grup uposażenia pracowników prezydów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów, dzielnicowych rad narodowych miast nie wyłączonych z województw oraz rad narodowych osiedli lp. 1 otrzymuje brzmienie:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
1	Kierownik wydziału (tylko w prezydium rad narodowych miast nie stanowiących powiatów liczących powyżej 20 tys. mieszkańców oraz dzielnicowych rad narodowych miast nie wyłączonych z województw)	wyższe wykształcenie ekonomiczne, techniczne lub prawnicze średnie wykształcenie	2 5	VIII—IV

§ 2. Tracą moc przepisy w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a w części dotyczącej stanowiska powiatowego konserwatora zabytków (§ 1 pkt 1) — z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1965 r.

w sprawie uposażenia kierowników wspólnych wydziałów prezydów rad narodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 17 lutego 1965 r. Nr 7, poz. 37)

Na podstawie art. 4 pkt 5, art. 5 i 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80, z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zaseregować kierownika wspólnego wydziału prezydów rad narodowych stopnia powiatowego do stawek uposażenia usta-

lonych dla kierownika wydziału prezydium rady narodowej miasta powyżej 100 tys. mieszkańców, a kierownika wspólnego wydziału prezydów, z których jedno jest prezydium rady narodowej miasta powyżej 100 tys. mieszkańców — do stawek uposażenia ustalonych dla kierownika wydziału prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Zaseregowanie do wyższych stawek może nastąpić pod warunkiem, że kierownicy wspólnych wydziałów posiadają kwalifikacje, od jakich są uzależnione wyższe stawki.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU, MINISTRA ROLNICTWA I PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 8 marca 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w młynach, wytwórniach pasz i spichrzach zbożowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 marca 1965 r. Nr 11, poz. 71)

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260 oraz z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu, Ministra Rolnictwa i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 31 grudnia 1960 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w młynach, wytwórniach pasz i spichrzach zbożowych (Dz. U. z 1961 r. Nr 3, poz. 19) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ściany w pomieszczeniach płuczek, jeżeli odległość płuczki od ścian wynosi mniej niż 2,5 m, powinny być pokryte do wysokości co najmniej 2 m od poziomu podłogi materiałem nienasiąkliwym.”;

2) w § 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do oświetlania komór zbożowych, mącznych i otrębowych oraz komór silosowych w wytwórniach pasz dopuszcza się stosowanie:

1) lamp stałych umieszczonych na zewnątrz komory w hermetycznym oszkleeniu,

2) lamp przenośnych umieszczonych na zewnątrz komory i tak skonstruowanych, aby nie zachodziła możliwość wpuszczenia ich do komory; lampy te powinny być zasilane prądem o napięciu nie przekraczającym 23 V oraz pyłoszczelne i zabezpieczone przed mechanicznym uszkodzeniem klosza,

3) indywidualnych elektrycznych lamp górniczych.”;

3) w § 62 dotychczasową treść tego przepisu oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Urządzeniami aspiracyjnymi są wolno stojące lub związane konstrukcyjnie z maszynami i urządzeniami produkcyjnymi wentylatory, filtry, cyklony, komory pyłowe.”;

4) § 63 otrzymuje brzmienie:

„§ 63. Do urządzeń aspiracyjnych należy przyłączyć:

1) wszystkie maszyny i urządzenia produkcyjne mogące wydzielać w czasie pracy pył do pomieszczeń, zainstalowane w młynach handlowych, wytwórniach pasz i spichrzach zbożowych,

2) wialnie zbożowe, żubrowniki, łuszczarki i szrotkarki we wszystkich młynach oraz maszyny mielące w młynach gospodarczych posiadających więcej niż dwie pary walców mielących.”;

5) w § 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

1) młynów gospodarczych oraz wytwórni pasz o wydajności do 4 ton na godzinę — w zakresie stosowania mechanicznych pakarek,

2) młynów gospodarczych — w zakresie stosowania mieszarek do otrąb,

3) młynów gospodarczych do 2 par walców mielących — w zakresie stosowania mieszarek do mąki.”;

6) § 83 otrzymuje brzmienie:

„§ 83. 1. Przejścia pomiędzy przyzrami składowanych surowców lub przetworów nie mogą być mniejsze niż 0,5 m.

2. Dopuszcza się składowanie surowców i przetworów w przyzramach opartych o ściany, pod warunkiem, że konstrukcja ścian magazynu jest dostosowana do tego rodzaju składowania.”;

7) § 114 otrzymuje brzmienie:

„§ 114. W nowo budowanych młynach odległość między odsiewaczami płaskimi a ścianą powinna wynosić co najmniej 0,80 m, a szerokość przejścia między odsiewaczami płaskimi, przeznaczonego do komunikacji — co najmniej 1,20 m.”;

8) § 118 otrzymuje brzmienie:

„§ 118. Prażarki ogrzewane bezpośrednio z paleniska umieszczonego pod prażarką powinny znajdować się w pomieszczeniach wydzielonych przeciwpożarowo, wykonanych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.”;

9) w § 133:

a) w pkt 2 lit. b) skreśla się wyrazy „młynów gospodarczych oraz”;

b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) do dnia 31 grudnia 1967 r. — §§ 63 i 73 ust. 1 w stosunku do młynów gospodarczych.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu:
F. Pisula

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

Przewodniczący Komitetu
Drobnej Wytwórczości: W. Lechowicz

ZARZĄDZENIE Nr 5 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1965 r.

w sprawie zwolnień od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej i turystyki.*(Monitor Polski z dnia 12 lutego 1965 r. Nr 7, poz. 22)*

§ 1. Pracownikom urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych mogą być udzielane zwolnienia od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej i turystyki na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 2. Kierownik zakładu pracy może zwolnić pracownika od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej i turystyki tylko na umotywowany wniosek organu państwowego lub społecznego, określonego w § 3.

§ 3. Organami właściwymi do występowania z wnioskami o zwolnienie od pracy zawodowej są:

1) Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki,

2) centralne, wojewódzkie lub powiatowe instancje Zrzeszenia Związków Zawodowych i wchodzących w jego skład związków zawodowych,

3) zarządy główne oraz okręgowe polskich związków sportowych,

4) władze centralne i okręgowe zrzeszeń kultury fizycznej oraz federacji klubów sportowych,

5) organy wojskowe zajmujące się sprawami kultury fizycznej i turystyki,

6) Zarząd Główny i zarządy okręgowe Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego,

7) komitety kultury fizycznej i turystyki prezydiów rad narodowych.

§ 4. Przy udzielaniu zwolnień od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej i turystyki stosuje się przepisy § 1 ust. 2 i § 2 uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. w sprawie zwolnień od pracy pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy do pełnienia czasowych funkcji społecznych i ewidencji niektórych zwolnień od pracy zawodowej (Monitor Polski Nr 7, poz. 21).

§ 5. 1. Zwolnienie od pracy zawodowej dla celów kultury fizycznej może być udzielone:

1) zawodnikowi sportowemu w celu wzięcia udziału:

a) w kursach i obozach szkoleniowych, kondycyjnych, unifikacyjnych oraz treningowych — na czas ich trwania, nie dłuższy jednak niż 14 dni w ciągu roku,

b) w zawodach lub imprezach w kraju — na czas ich trwania,

c) w zawodach lub imprezach za granicą — na czas pobytu za granicą w związku z tymi zawodami lub imprezami;

2) działaczowi kultury fizycznej w celu:

a) pełnienia funkcji kierowniczych lub instruktorskich na kursach i obozach w kraju i za granicą — na czas ich trwania, nie dłuższy jednak niż 14 dni w ciągu roku,

b) pełnienia funkcji organizacyjnych, kierow-

niczych lub sędziowskich na zawodach lub imprezach oraz wyjazdu w sprawach organizacyjnych na czas niezbędny, nie dłuższy jednak niż 14 dni w ciągu roku.

2. Czas zwolnienia zawodnika sportowego, określony w ust. 1 pkt 1 lit. a), może być przedłużony dla zawodników zespołów 1 ligi (równorzędnych) do 6 tygodni, a dla członków kadry narodowej — do 8 tygodni w ciągu roku.

3. Zawodnikom sportowym oraz działaczom kultury fizycznej mogą być udzielane zwolnienia od pracy zawodowej w celu wzięcia udziału:

1) w obozach i kursach organizowanych przez komitety kultury fizycznej i turystyki, Polski Komitet Olimpijski oraz władze centralne i okręgowe organizacji i instytucji działających w zakresie kultury fizycznej i turystyki lub za zgodą tych organów, organizacji lub instytucji,

2) w zawodach lub imprezach określonych przez właściwe komitety kultury fizycznej i turystyki.

§ 6. Zwolnienie od pracy zawodowej dla celów turystyki może być udzielone działaczowi turystyki w celu:

1) pełnienia funkcji kierowniczych lub instruktorskich na imprezach o zasięgu krajowym — na czas ich trwania, nie dłuższy jednak niż 14 dni w ciągu roku,

2) wyjazdu w sprawach organizacyjnych — na czas niezbędny, nie dłuższy jednak niż 10 dni w ciągu roku.

§ 7. W wypadkach szczególnie uzasadnionych okresy, o których mowa w § 5 i § 6, mogą być przedłużone przez zakład pracy na wniosek Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki i za zgodą właściwego naczelnego organu administracji państwowej.

§ 8. 1. Pracownikowi, zwolnionemu od pracy zawodowej na podstawie niniejszego zarządzenia, nie przysługuje za czas zwolnienia wynagrodzenie z zakładu pracy, z wyjątkiem wypadków określonych w § 9.

2. Za czas zwolnienia przysługuje pracownikowi od organizatora imprezy (instytucji organizującej zawody, kurs, obóz lub inną imprezę w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki) równowartość utraconego wynagrodzenia, obliczonego tak jak za czas urlopu wypoczynkowego.

3. Podstawę wypłaty, o której mowa w ust. 2, stanowi pisemne stwierdzenie przez zakład pracy wysokości utraconego przez pracownika wynagrodzenia za czas zwolnienia.

4. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania w wypadku, gdy organizator imprezy uprzedzi pisemnie pracownika przed terminem zwolnienia go od pracy zawodowej, że równowartość utraconego wynagrodzenia nie będzie mu wypłacona w całości lub w części.

§ 9. 1. Pracownikowi, będącemu działaczem kultury fizycznej lub turystyki, zwolnionemu od pracy zawodowej w celu wzięcia udziału:

1) w posiedzeniach organizowanych przez komitety kultury fizycznej i turystyki prezydiów rad narodowych,

2) w pracach organizacyjnych w dziedzinie upowszechnienia kultury fizycznej i turystyki na terenie powiatu lub miasta, w którym znajduje się zakład pracy, przysługuje za czas zwolnienia wynagrodzenie z zakładu pracy, obliczone jak za urlop wypoczynkowy.

2. Prawo do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, przysługuje w razie zwolnienia pracownika w ramach dopuszczalnego wymiaru zwolnień określonego w § 3 ust. 1 uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1965 r. w sprawie zwolnień od pracy pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy do pełnienia czasowych funkcji społecznych i ewidencji niektórych zwolnień od pracy zawodowej.

§ 10. Przy wyjeździe poza zwykłe miejsce pracy pracownik zwolniony od pracy zawodowej może

otrzymać od organizatora imprezy zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania oraz diety, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 11. Za czas zwolnienia od pracy zawodowej pracownik zachowuje prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, akcji socjalnej oraz innych świadczeń przysługujących na podstawie obowiązujących przepisów od zakładu pracy.

§ 12. Zwolnienie pracownika od pracy zawodowej nie może uzasadniać wniosku zakładu pracy o zwiększenie limitu zatrudnienia.

§ 13. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym korzystającym z dotacji państwowych wprowadzenie zasad zarządzenia w spółdzielczości oraz w tych organizacjach społecznych.

§ 14. Traci moc zarządzenie nr 247 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 października 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy dla celów sportowych (Monitor Polski Nr 99, poz. 1214).

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

56

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 26 stycznia 1965 r.

w sprawie odpłatności za przewóz pracowników w transporcie samochodowym na terenie województwa katowickiego.

(Monitor Polski z dnia 15 lutego 1965 r. Nr 8, poz. 26)

W wykonaniu § 3 ust. 2 uchwały nr 521 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie przejmowania przez samochodowych przewoźników publicznych przewozów pracowniczych na terenie województwa katowickiego w latach 1962—1967 zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa jednolite warunki odpłatności za przewozy pracowników do pracy i z pracy na terenie województwa katowickiego, zwane w dalszym ciągu „przewozami pracowniczymi”, wykonywane przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Państwowej Komunikacji Samochodowej w Katowicach, Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Katowicach oraz Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Częstochowie i Bielsku-Białej, a przejęte przez te przedsiębiorstwa stosownie do przepisów uchwały nr 521 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie przejmowania przez samochodowych przewoźników publicznych przewozów pracowniczych na terenie województwa katowickiego w latach 1962—1967 oraz zarządzenia Ministrów Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 2 listopada 1962 r. w sprawie warunków przewozu pracowników na terenie województwa katowickiego w zarobkowym transporcie samochodowym (Monitor Polski Nr 84, poz. 396).

2. Za przewóz na terenie województwa katowickiego (ust. 1) uważa się przewóz wykonywany do zakładów pracy i z zakładów pracy po-

łożonych na terenie tego województwa, nawet jeżeli odbywa się on z terenu lub na teren innych województw.

§ 2. Za korzystanie z przewozów pracowniczych pracownik ponosi opłatę w wysokości równej opłacie za miesięczny pracowniczy bilet kolejowy na daną odległość według taryfy obowiązującej w dniu 30 września 1959 r. Opłatę tę pracownik uiszcza zakładowi pracy.

§ 3. 1. Opłaty taryfowe za przewozy pracownicze uiszczają przedsiębiorstwom przewozowym (§ 1 ust. 1) zakłady pracy zatrudniające pracowników korzystających z tych przewozów.

2. Zakłady pracy pokrywają różnicę między opłatą taryfową za dany przewóz a opłatą ponoszoną przez pracownika stosownie do przepisów § 2.

§ 4. 1. Przepisy zarządzenia nie naruszają uprawnień pracowników, przysługujących im na podstawie innych obowiązujących przepisów oraz zbiorowych układów pracy.

2. Pracownicy inni niż wymienieni w ust. 1, którzy w dniu wejścia w życie zarządzenia korzystają faktycznie z przewozów pracowniczych na warunkach korzystniejszych od ustalonych w niniejszym zarządzeniu, korzystają nadal z przewozów na tych warunkach przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 5. Zarządzenie nie dotyczy:

1) odpłatności za korzystanie z przewozów pracowniczych w granicach administracyjnych miasta wykonywanych w ramach regularnej ko-

munikacji autobusowej przez miejskie przedsiębiorstwa komunikacyjne,

2) odpłatności za korzystanie z przewozów pracowniczych wykonywanych poza granicami administracyjnymi miasta w ramach regularnej komunikacji autobusowej — jeżeli pracownicy korzystający z tych przewozów nie korzystali poprzednio z przewozów do pracy i z pracy wy-

konywanych przez zakłady pracy własnym taborem samochodowym lub przez przedsiębiorstwa branżowego transportu samochodowego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. *A. Alster*

57

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 31 grudnia 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Monitor Polski z dnia 15 lutego 1965 r. Nr 8, poz. 27)

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 185, z 1963 r. Nr 44, poz. 247 i z 1964 r. Nr 38, poz. 242) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 20 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Monitor Polski

z 1959 r. Nr 87, poz. 459 i z 1964 r. Nr 2, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Dla pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej, działającej na podstawie rozporządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie ustanowienia arbitrażu resortowego (Dz. U. Nr 14, poz. 75) oraz rozporządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 11 maja 1954 r. w sprawie ustanowienia arbitrażu resortowego (Dz. U. Nr 23, poz. 86), ustanawia się następującą tabelę stanowisk i wynagrodzeń:

Lp.	Stanowisko	Grupa uposażenia zasadniczego	Stawka dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji w zł
1	przewodniczący	I	1100, 1250, 1400, 1600, 1800, 2000, 2200, 2400, 2600, 2800, 3000
2	zastępca przewodniczącego	I, II lub III	800, 900, 1050, 1200, 1350, 1500, 1650, 1800, 1950, 2100
3	arbiter resortowy	I, II lub III	—
4	asesor p. o. arbitra resortowego	IV, V, VI lub VII	—
5	asesor arbitrażu	VIII	—
6	aplikant	IX	—

2. Uposażenie zasadnicze wynosi miesięcznie:

w grupie	I	—	3800 zł
	II	—	3300 „
	III	—	2850 „
	VI	—	2550 „
	V	—	2300 „
	VI	—	2050 „
	VII	—	1800 „
	VIII	—	1500 „
	IX	—	1300 „

3. Ustalenie liczby etatów stanowisk, wymienionych w tabeli zamieszczonej w ust. 1, dla których mogą być przyznane dwie najwyższe stawki dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji, przewidziane dla tych stanowisk, następuje

w trybie określonym w § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185).

4. Pracownicy pobierający uposażenie według I grupy uposażenia zasadniczego otrzymują dodatek specjalny w kwocie 650 zł miesięcznie; dodatek ten nie przysługuje pracownikom pobierającym dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji.

5. Dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji oraz dodatek specjalny w kwocie 650 zł nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń.

6. W okresie pobierania dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji nie przysługują pra-

ownikowi żadne inne dodatki, z wyjątkiem dodatku za wysługę lat określonego w § 5.

7. Pracownik może awansować w zakresie dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji na zasadach i w terminach określonych dla organów naczelnych administracji państwowej.

8. Do pobierania dodatków specjalnych z tytułu pełnienia funkcji stosuje się odpowiednio przepisy § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185).";

2) po § 1 dodaje się nowy § 1a w następującym brzmieniu:

„§ 1a. 1. Tworzy się fundusz nagród dla pracowników orzecznictwa Resortowej Komisji Arbitrażowej w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczone na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 2 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.”;

3) skreśla się § 4;

4) po § 9 dodaje się nowy § 9a w następującym brzmieniu:

„§ 9a. Pracownikom objętym zarządzeniem nie przysługuje dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych: *M. Olewiński*

58

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW ŻEGLUGI I KOMUNIKACJI

z dnia 25 stycznia 1965 r.

w sprawie przestrzegania dyscypliny ładunkowej przy przewozie towarów w żegludze śródlądowej.

(*Monitor Polski z dnia 19 lutego 1965 r. Nr 9, poz. 31*)

W wykonaniu § 2 pkt 6 uchwały nr 57 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1964 r. w sprawie rozszerzenia zadań przewozowych żeglugi śródlądowej w latach 1964—1966 zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy §§ 7—10 i 12 uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie przestrzegania dyscypliny ładunkowej przy przewozie towarów koleją (*Monitor Polski Nr 7, poz. 35*) stosuje się odpowiednio do przewozów wodnych śródlądowych ze zmianami wynikającymi z załącznika do niniejszego zarządzenia. Określone w § 12 uchwały zobowiązanie przechodzi na Ministra Żeglugi w odniesieniu do pracowników przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach objętych uchwałą nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (*Monitor Polski Nr 32, poz. 138*) oraz uchwałą nr 131 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (*Monitor Polski Nr 32, poz. 139*).

§ 2. 1. W celu podniesienia sprawności przeładunkowej przy przewozie towarów żeglugą śródlądową i zwiększenia dyscypliny ładunkowej:

1) zobowiązuje się dyrekcje okręgowe kolei państwowych i przedsiębiorstwa żeglugi śródlądowej do zapewnienia pełnego pokrycia zapotrzebowania, na środki transportowe (wagony i barki) do przewozu towarów w komunikacji kombinowanej kolejowo-wodnej,

2) zobowiązuje się zarządy portów morskich do ustalania w porozumieniu z przedstawicielami dyrekcji okręgowych kolei państwowych oraz przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej kolejności przeładunków towarów z wagonów lub barek na statki i odwrotnie.

2. Przy ustalaniu kolejności przeładunku należy brać pod uwagę przede wszystkim:

1) pilność zapotrzebowania towaru do przeładunku,

2) kolejność przybycia taboru do portu,

3) barki motorowe.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*
Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Załącznik do zarządzenia Ministrów
Żeglugi i Komunikacji z dnia
25 stycznia 1965 r. (poz. 31).

TABELA POTRĄCEŃ PREMII ZA PRZETRZYMANIE BAREK PRZY PRZEŁADUNKU

Procent przetrzymanego tonażu w stosunku do całości tonażu podstawionego w ciągu miesiąca	Rodzaj barek	Procent potrąceń premii			
		dyrektor przedsiębiorstwa (kierownik zakładu)	zastępca dyrektora przedsiębiorstwa (kierownik zakładu)	kierownik działu transportu	kierownik działu zbytu — zaopatrzenia
10—20	motorowe bez napędu	25	25	25	15
		15	15	15	5
21—30	motorowe bez napędu	30	30	30	20
		20	20	20	10
31—40	motorowe bez napędu	35	35	35	25
		25	25	25	15
41—50	motorowe bez napędu	40	40	40	30
		30	30	30	20
ponad 50	motorowe bez napędu	50	50	50	35
		35	35	35	25

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—; półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12, konto PKO Nr 114-6-700041 VII O/M Warszawa.